

New York Timesi bestsellerite autor

ROBYN CARR

Mida kõike me
leiame

Robyn Carr
What We Find
2016

Kõik selle raamatu kopeerimise ja igal moel levitamise õigused kuuluvad
Harlequin Books S.A.-le. See raamat on välja antud kokkuleppel

Harlequin Books S.A.-ga.

Kaanekujundus pärineb Harlequin Books S.A.-lt ja kõik
selle levitamise õigused on seadusega kaitstud.

See teos on väljamõeldis. Selles esinevad nimed, tegelaskujud, paigad ja
sündmused on kas autori kujutluse vili või väljamõeldis. Mis tahes sarnasus
tegelike elus või surnud isikute, äriettevõtete, sündmuste või paikadega on
täiesti juhuslik.

Toimetanud Jana Kuremägi
Korrektor Inna Viires

© 2016 by Robyn Carr
© 2017 Kirjastus ERSEN

Sellel raamatul olevad kaubamärgid kuuluvad firmale Harlequin Enterprises
Limited või selle tütarfirmadele ja teised firmad kasutavad neid litsentsi alusel.

M01321717
ISBN 978-9949-82-030-6

Kõik kirjastuse ERSEN raamatud ja e-raamatud on saadaval
veebipoest www.ersen.ee

*Raamat on pühendatud Nicole Brebnerile – minu toimetajale,
partnerile ja sõbrale. Tänan sind.*

*Ainult elamisest ei piisa...
On vaja ka päikesepaistet,
vabadust ja üht väikest lille.*

- HANS CHRISTIAN ANDERSEN

1. peatükk

Maggie Sullivan otsis pelgupaika haigla läänetiiva trepikoja kuuenda ja seitsmenda korruse vahelt, kuhu sattus kõige vähem praktikante ja residente, kes ühelt korruselt teisele ja ühe hädajuhtumi juurest teise juurde tõttasid. Ta istus kahe trepi vahelisele mademele, nii et jalad olid astmel, käed põlvedel ristatud ja nägu käte vahel peidus. Ta ei jõudnud ära imestada, kuidas tema süda justkui iga päev uuesti purunes. Ta oli pidanud end märksa tugevamaks.

„Näed, mõni asi ei muutu ialgi,“ lausus tuttav hääl.

Maggie tõstis pea ja vaatas tõtt oma parima sõbra Jaycee Kentiga. Nad olid koos meditsiinikoolis õppinud, kuid residentuuri ajal oli elu neid lahutanud. Jaycee oli sünnitusabiarst ja Maggie neurokirurg. Nad olid juba aastate eest trepikotta põgenenud, et salaja nutta, kui koolis kõige paremini ei läinud. Enamik nende kaasõpilasi ja juhendajaid olid mehed. Nad keeldusid meeste ees nutmast.

Maggie tõi kuuldavale märja ja luriseva naerupahvaka. „Kuidas sa mind leidsid?“ küsis ta.

„Aga kust sina tead, et ma praegu ise siia istuma ei tulnud?“

„Sa oled ju õnnelikult abielus ja sul on imekaunis tütar.“

„Ja mul on kohutavad töötunnid, unevõlg, halbu päevi sama palju kui häid ja...“ Jaycee võttis Maggie kõrval istet. „Õnneks teevad vähemalt hormoonid minuga koostööd. Maggie, sa lihtsalt asendad kedagi, eks? Et arveid maksta?“

„Juba sellest ajast peale, kui mu praksis suleti,“ vastas Maggie, „ja hagi esitati.“

„Sa vajad puhkust. Sa taastud nurisünnitusest ja su hormoonid on paigast ära. Vajad keskkonnavahetust ja peaksid EMOst eemale hoidma. Võta endale vaba aega. Laku haavu. Saa terveks.“

„Ta jättis mu maha,“ pomises Maggie.

Jaycee oli silmanähtavalt rabatud. „Mida?“

„Ta lõpetas minuga suhte. Ütles, et ei suuda seda enam taluda. Minu emotsionaalset käitumist ja arvukaid probleeme. Ta soovitas mul asjatundjalt abi otsida.“

Jaycee vaikis. „Olen sõnatu,“ tunnistas ta viimaks. „Milline kohutav tõbras!“

„Nojah, ma vesistasin kogu aeg,“ jätkas Maggie ja luristas nina. „Kui ma ei olnud temaga koos, siis nutsin telefonis vesteldes. Arvasin, et olen lasteta eluga leppinud. Olen peaaegu kolmekümne seitsme aastane, teen tööl pikki vahetusi, elasin koos hea mehega, kes oli äsja õnnetust abielust pääsenud ja kellel oli juba laps...“

„Olen kõigega päri, välja arvatud sellega, et ta oli hea mees,“ nentis Jaycee. „Jumala eest, ta on arst! Kas ta siis ei taipa, et sinu üleelamistel võib olla tagajärgi? Isegi kui sul poleks muud stressi, ei muuda see nurisünnitust olematuks! Inimesed kipuvad suhtuma nurisünnitusse nagu raskesse perioodi, aga see on ju surm. Sa kaotasid lapse. Pead leinamiseks aega võtma.“

„Tõsijutt,“ möönis Maggie, kohmitses salvräti järele ja nuuskas mehiselt. „Just nii ma tundsingi. Kui sain teada, et olen rase, hakkasin juba viieteistkümne minuti pärast vaimusilmas last nägema ja armastama.“

„Ma ei tahaks end korrata, aga hormoonid mõjuvad su emotsioonidele laastavalt. Kuule, saada täna õhtul inimestele e-kiri laiali. Teata kõigile asjasse puutuvatele isikutele, et võtad üks-kaks nädalat vabaks.“

„Minu rasedusest ei teadnud keegi peale sinu ja Andrew’.“

„Sa ei peagi selgitama – kõik on sinu praksise, endiste partnerite ja kohtuhagi saagaga kursis. Tõtt-öelda su kolleegid imestavad, et sa nii vapralt vastu pead. Sõida linnast välja või midagi. Puhka natuke.“

„Sul on ehk isegi õigus,“ leidis Maggie. „Need betoontrepikojad ajavad mu hulluks.“

Jaycee pani käe sõbratarile ümber. „Just nagu vanadel aegadel, jah?“

* * *

Viimased üksteist või kaksteist kilomeetrit enne Sullivani ristumiskohta laius teel ainult muda ning Maggie kreemikas Toyota sportauto oli akendeni poriga kaetud. See ei tulnud talle erilise üllatusena. Denveris oli terve nädala sadanud, kui ta hästi järele mõtles. Märts oli nagu ikka aasta ettearvamatuim ja ligaseim kuu, iseäranis mägedes. Kui väljas ei sadanud vihma, siis tuli lund. Ent Maggiel oli nii kehv aasta seljataga, et ta ei pannud ilma tähelegi.

Eelmise aastaga oli kaasnenud nii palju meditsiinilisi, juriidilisi ja isiklikke probleeme, et ta oli mõni kuu tagasi oma praksise sulgenud. Pärast seda oli ta teistelt praksistelt tööd võtnud, tegutsenud asendusarstina ja töötanud erakorralise meditsiini osakonna 1. taseme traumadega, samal ajal juureldes, kuidas oma puntrasse läinud elu lahti harutada. Tema parima sõbratari ja arsti hinnangul oli puhkus hädavajalik. Pärast mõne e-kirja saatmist ja telefonikõnede tegemist suundus Maggie autoga isamajja.

Ta oletas, et tal on depressioon. Lisaks sellele kurnatus ja üleüldine masendus. See oli mõistetav. Tema ajakava oli jõhker ja pinged olid viimasel ajal lakke kruvitud. Umbes aasta tagasi oli kaht tema praksises töötanud arsti süüdistatud pettuses ja väärarvis, neil oli uurimise ajal keelatud patsiente vastu võtta ja tõenäoliselt ootas neid ees kohtumenetlus. Ehkki Maggie polnud toimuvast teadlik, puhkes ikkagi skandaal, mis heitis talle halba varju. Ta oli sattunud meedia piiramisrõngasse ja üritanud ihuüksi oma närbuvasse praksisesse eluvaimu sisse puhuda. Ent siis esitasid liiklusõnnetusest saadud vigastustesse surnud poisi vanemad hagi tapmise eest. Tema vastu.

Tundus võimatu, et saatusel võiks olla tema murekoormale veel midagi lisada. *Haa! Ei maksa saatusele säärast väljakutset esitada.* Ta sai teada, et on rase.

See oli mõistagi õnnetus. Ta oli Andrew'ga paar aastat kohtamas käinud. Tema elas Denveris ja mees Auroras, aga et mõlemal oli nõudlik karjäär, siis kohtuti, millal iganes selleks võimalus tekkis – üks õo siin, teine seal. Kui neil õnnestus näpistada pikk nädalavahetus, siis

olid nad õnnega koos. Maggie ihkas enamat, kuid Andrew oli kiirabi-
arst, lahutatud ja kaheksa-aastase tütre isa. Igal juhul hoidsid nad tele-
fonitsi sidet. Saatsid iga päev arvukaid sõnumeid ja e-kirju. Maggie
lootis mehele; too oli tema peamine tugiisik.

Maggie polnud kindel, kas ta üldse kunagi abiellub ja lapsi saab,
kuid ta oli ootamatu üllatusega rahul. See oli ainuke meeldiv asi sel
kehval aastal. Paraku ei olnud Andrew sugugi õnnelik. Ta oli ikka
veel lahutusest taastumas, ehkki see oli toimunud kolm aastat tagasi.
Ta võitles eksnaisega ikka veel elatise ning hooldus- ja külastusõiguse
pärast. Maggie ei saanud aru, mispärast. Andrew ei osanud oma tüt-
rega midagi peale hakata, kui too tema juures oli. Mees tegi Maggiele
ettepaneku aborti teha. Ütles, et nad võivad selle teema paari aasta
pärast uuesti päevakorda võtta, kui see Maggiele nii oluline on ja
nende suhe endiselt toimib.

Maggie jaoks oli abort välistatud. Võtta see ette lihtsalt Andrew'
kõhkluste pärast? Ta on ju kolmekümne kuue aastane! Tal pole aega
nii kaua oodata, et *teema uuesti päevakorda võtta!*

Ta polnud Andrew'ga veel rääkinud, kuid oli juba otsustanud, et
jätab lapse alles, ükskõik kuidas see nende suhtele mõjub. Ent siis toi-
mus nurisünnitus.

Leinast muserdatuna ja murtud südamega vajus ta sügavale mül-
kasse. Tema rasedusest ja nurisünnitusest teadsid täpselt kaks ini-
mest – Andrew ja Jaycee. Maggie valas igal õhtul südantlõhestavaid
pisaraid. Vahel ei suutnud ta isegi töölt koju jõudmist ära oodata ja
puhkes nutma kohe, kui oli enda järel autoukse sulgenud. Lisaks käis
ta trepikojas nutmas. Ta nuttis telefonivestluste ajal Andrew'ga; nuttis
mehe embuses, kui too üritas teda lohutada, samal ajal teades, et Andrew
tunneb juhtunu üle kergendust.

Ja viimaks teatas mees: „Tead mis, Maggie? Ma ei suuda enam. Me
vajame pausi. Ma ei suuda sind lõpmatuseni toetada ja poputada. Sa
pead abi otsima ja oma emotsioonid uuesti rööpasse saama. Sa imed
minust elumahlad välja ja ma ei suuda sind aidata.“

„Nalja teed?“ oli Maggie pahvatanud. „Sa hülgad mind kõige raske-
mal ajal? Kui raseduse katkemisest on möödunud kõigest kolm nädalat?“

Selle peale oli Andrew vastanud endale nii iseloomulikul moel: „See on kõik, mida mul on pakkuda, kullake.“

Alles siis taipas Maggie tõeliselt, et mees ongi selline. Ja see oli viimane piisk tema karikasse.

Ta pakkis hunniku kohvreid. Kui ta oli pakkimist alustanud, ei suutnud ta enam lõpetada. Ta sõitis Denverist edelas asuvasse isamajja, mis oli Leadville'ist ja Fairplayst lõuna pool – ja ta ei helistanud ette. Tõsi, ta oli helistanud oma emale Phoebele, ütlemaks, et sõidab Sully juurde ega tea täpselt, kui kauaks ta sinna jääb. Hetkel ei olnud tal muud plaani kui põgeneda elust, mis oli täis lakkamatut pinget, ärevust ja südamevalu.

Varajasel pärastlõunal peatus ta külapoe ees, mis oli kuulunud tema vanavanaisale, seejärel vanaisale ja nüüd isale. Maggie isa, keda kõik tundsid Sullyna, oli trimmis ja vastupidav seitsmekümneaastane, kes ei ilmutanud märkigi väsimisest või pensionile jäämisest. Maggie jäi tükiks ajaks autosse istuma ja üritas selgusele jõuda, mida isale öelda. Kuidas seda kõike sõnastada, et isale ei jääks muljet, nagu oleks tütreke äsja lapse kaotanud ja murtud südamega?

Isa nelja-aastane kollane labrador Beau sörkis ümber poenurga, märkas autot, hakkas haukudes selle ümber ringiratast jooksmas, toetas esikäpad juhiuksele ja takseeris Maggiet uudistava pilguga. Verandal istus Frank Masterson, kohalik, kes oli töötanud poes nii kaua, kui Maggie mäletas. Mehel oli kohvitass käes ja ajaleht süles. Piisas ainsast pilgust laagripplatsile ja Maggiele oli selge, et külastajaid on minimaalselt – kõigest paar haagis-suvilat ja telki järve äärde suunduva tee ääres. Ühe telgi ees purjeriidest matkatoolil istus mees ja luges. Maggie oli aimanud, et rahvast on vähe – oli kesknädal, keskpäev ja märtsi algus ehk aasta vaikseim kuu.

Frank kiikas kaks korda Maggie suunas, kuid ei vaevunud isegi lehvitada. Beau sörkis pettunult minema, kui külaline autost välja ei tulnud. Maggpiel polnud ikka veel head algusrepliiki. Möödus viis minutit, enne kui isa poest väljus ja verandatrepist alla kõndis, Beau kannul. Maggie keris akna lahti.

„Tere, Maggie!“ ütles isa autokatusele naaldudes. „Ma ei osanud sind oodata.“ ...